

καν και την από 17 Δεκεμβρίου 1836 υπ' αριθ. 38 απόφαση των εν Χαλκίδι συνόδων, παραπέμπει την υπόθεσιν εις το κατά την περιφέρειαν των εν Ναυπλίω έφετων συστηθόσμενον κακουργολογικόν προς νέαν συζήτησιν, απορραϊζει τα δικαστικά έξοδα της παρούσης δικης να λογισθώσιν εις θάρος του δημοσίου και διατάττει να γραφή ή παρούσα απόφασις εις το περιθώριον του πρωτοτύπου της αναρεθείσης και να δημοσιευθή δια της εφημερίδος των Άγγελιών.

Έκριθη και απεφασίσθη εν Άθήναις την 12 Φεβρουαρίου του 1837 έτους.

Έδημοσιεύθη εν Άθήναις την 4 Μαρτίου 1837.

(Άπόφ. ποιιν. 616). (Άριθ. πρωτοκόλ. 114).
2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συγκείμενον υπό των δικαστών Κ.Κ. Χ. Κλονάρο προέδρου, Αναστασίου Παλυζαϊδου αντιπροέδρου, Γ. Α. θανασιου, Ιωάννου Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σαορδιλη, Θ. Μανοίση και παρόντων του εισαγγελέως Κ. Ανδρονίκου Παϊκου και του γραμματέως Γ. Κ. Ιεχωμάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 11 του ένεστώτος μηνός δια να δικάση την εξής αίτησιν αναίρεσεως.

Ο Παναγιώτης Σοφιανόπουλος εκδότης του περιοδικού συγγράματος της Προόδου, κατηγορηθείς ενώπιον του πταισματοδικείου της βορείου πλευράς των Αθηνών, επί παραβάσει του 543 άρθρου του ποινικού νόμου, έπρότεινεν έντικωσιν αναρμοδιότητος. Το είρημένον πταισματοδικεϊον δια της υπ' αριθ. 1. αποφάσεως του απέρριψε την έντικωσιν, και διάταξε να γίνη ή συζήτησις της κυρίας δίκης. Την απόφασιν ταύτην εξέκκλησεν ο Π. Σοφιανόπουλος ενώπιον των εν Άθήναις δικαστηρίων των πλημμελειοδικών, το όποϊον δια της υπ' αριθ. 129 αποφάσεως του, απέρριψε την έφεσιν ως μη συγχωρημένης, κατά το άρθρον 352 της ποιν. δικον. ειμή κατ' αποφάσεων άνεκλητήτων της αποφάσεως ταύτης των πλημμελειοδικών εξέηκουσεν ο Π. Σοφιανόπουλος την αναίρεσιν, δια τους λόγους, 1. Ότι το δικαστήριον των πλημμελειοδικών, παρεβίασε την αληθή έννοιαν των άρθρων, 353 και 360 της ποιν. δικον. και το 359 της πολ. δικιν. τα όποια δέν θεωρούν ως υπαγομένως εις αναίρεσιν, ειμή τας άνεκλητήσους αποφάσεις του πταισματοδικείου, ειμή υπ' αριθ. 1. απόφασις ήτον έφεσιμος, καθώς και ή μετέπειτα εκδοθείσα επί της ουσίας υπ' αριθ. 1. 2. Ότι το 351 άρθρον της ποιν. δικον. αποφαινόμενον ότι « αι απόφασεις εις τας όποιας καταγιώσκειται πρόστιμον ύ-

» πέρ τας 10 δραχ. ή κράτησις, ειγχι έφέσιμοι », συμπεριλαμβάνει και όλας τας προδικαστικας, παρεπιπτούσας, και προπαρρασκευαστικας, αι όποιαι τυχόν ήθελον εκδοθή εις την αυτην υποθεσιν, ως τουτο γίνεται δηλον, εξ αναλογίας, και από τα άρθρα 181 και 930 της ποιν. δικονομίας.

Άκουσαν την εκθεσιν του αρεοπαγίτου Κ. Α. Γ. Φέδερ τον δικηγόρον Α. Πετσάλην συνήγορον του αναίρεσειόντος παρόντος, και τον εισαγγελέα.

Σκεφθέν κατά τον νόμο.

Επειδή το 353 άρθρον της ποιν. δικον. έννοει μόνας τας περι της ουσίας αποφάσεις, όσαι φέρουν κατάγνωνσιν κρατήσεως ή προστίμου 10 δραχμών και επείνενα, αι δε παρεπιπτούσαι, διότι εξ αυτης της φύσεως των δέν είναι επιδεικτικαι ούτε κρατήσεως ούτε προστίμου περισσώτερου ή ολιγωτέρου των 10 δραχμών, δέν συμπεριλαμβάνονται εις την διάταξιν ταύτην, αλλά συνεννοούνται μόνον, και ακολουθούν την τύχην της κυρίας δίκης από την όποιαν εξαρτώνται, καθ' όσον αυτη φέρει τας ποινάς ταύτας επί δε του προκειμένου ή επί της κυρίας δίκης απόφασις δύναται να καταδικάζη τον συντάκτην της Προόδου εις κράτησιν ή πρόστιμον περισσώτερον των 10 δραχμών, και επομένως τόσον αυτη, όσον και ή περι αρμοδιότητος παρεμπεισούσα δύναται να ήγηται εκκληταί. Το δε εν Άθήναις πλημμελειοδικεϊον απέρριψεν απόλυτως την αίτησιν του ρηθέντος συντάκτιου, την όποϊαν έπρεπε να αναστείλη προσκαίρως, δια να την συνδικάση μετά της κυρίας δίκης, και του αφαιρέσει το δικαίωμα της έφεσεως, τουτο δε, διδει χωρικην εις αναίρεσιν.

Επειδή ο νόμος δέν προέβλεπε την εις άλλο δικαστήριον παρακομπήν των αναίρουμένων αποφάσεων, ειμή δια να μην αναγκάση τους ήδη ατορασίσαντας δικαστάς να μεταδικάσωσιν το αυτό αντικείμενον, όσάκις όμως ή παρακομπή αυτη είναι ανωφελής, την απαγορεύει όρτως και τουτο γίνεται ακόμη φανερόν από το 500 άρθρον της ποιν. δικον. και μάλιστα από το 497 άρθρον της αυτης δικονομίας, όπου αποφασισμένης της ουσίας από αυτης δικονομίας, όπου αποφασισμένης της ουσίας από την αναίρετικην απόφασιν, ή παρακομπή καταντή περιττή επί δε της προκειμένης υποθέσεως. εξ ενός μέρους απεφασίσθη ήδη, τίον είναι το αρμόδιον δι αυτην δικαστήριον, εξ άλλου δε το εν Άθήναις πλημμελειοδικεϊον δέν έδικασεν όσα αντικείμενα μέλλουν να αποφασισθώσιν επί της δίκης του συντάκτου της Προόδου.

Δια ταύτα άνκιρει την από 22 Ιανουαρίου ε. ε. και υπ' αριθ. 129 απόφασιν του εν Άθηναις πλημμελειοδικείου, αναπέμπει την δίκην εις το αυτό δικαστήριον, δια να συνδικάση αυτην μετά της ουσίας, απορραϊζει τα δικαστικά έξοδα της παρούσης δίκης, να λογισθώσιν εις θάρος του δημοσίου, και διατάττει να επιστραφή εις τον

ἀναίρεσιόντα τὸ προκαταβληθὲν πρόστιμον τῶν 100 δραχμῶν, νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνακριθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκτίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Φεβρουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Φεβρουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. ποιν. βκ). (Ἀριθμ. πρωτοκ. 114).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀνασ. Πολυζώιδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα προέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέρου Κ. Γ. Ἀρθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Πάλλου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυράτου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 1 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς δια νὰ δικάζῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Ἰωάννης Λάζου κατηγορηθεὶς ἐπὶ ὑπεξαίρεσει πραγμάτων γενομένης εἰς Ἄνδρον κατὰ τὸ 1833, παρεπέμφθη διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 154 βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελοδικῶν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου διὰ νὰ δικασθῇ. Ἡ κοινοποίησις τοῦ ρηθέντος βουλεύματος μετὰ τοῦ κλητηρίου ἡσπίσματος τοῦ παρὰ τῶν ἐν Σύρῳ πλειμμελοδικῶν εἰσαγγελέως διευθύνθη εἰς τὸν Ἰω. Λάζου, διακρινόμενα εἰς σπάρτην, ὅστις τὴν ἐπιούσαν τῆς κοινοποιήσεως τῶν ρηθέντων ἐγγράφων διώρισε πληρεξουσίαν τοῦ δι' ἐπισήμου ἐγγράφου τὸν ἐν Σύρῳ δικηγόρον Π. Βασιλόπουλον, ὅστις καθὼν τὴν 9 Νοεμβρίου 1836 τὸ πληρεξουσίητος ἐγγράφον ἔκαμε τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνακοπὴν τοῦ βουλεύματος. Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 77 βουλεύματός του ἀπέβριψε τὴν γενομένην ἀνακοπὴν ὡς ἐκπρόθεσμον. Τοῦ δὲ βουλεύματος τούτου τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Ἰωάννης Λάζου τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Σ. Πάλλου διὰ τοὺς λόγους 1. Ὅτι δὲν παρετέθη τὸ ἀνηκόν ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἀλλ' ἐρμηνεύθη καὶ ἐφαρμόσθη κακῶς ὁ νόμος 2. Ὅτι ἐνῶ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία δὲν ἀρχεται εἰμὴ 24 ὥρας μετὰ τὴν κοινοποίησιν, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀποβρίψαν τὴν ἀνακοπὴν τοῦ Ἰω. Λάζου, ἐστηρίχθη εἰς τὸ ὅτι αἱ ἀνακοπαὶ γίνονται ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τὴν ἐκδοσίν των 3. Ὅτι ἐνῶ εἶναι γενικὸς κανὼν, α. ὅτι εἰς ὅλας τὰς παρὰ τοῦ νόμου, ἢ τῶν δικαστηρίων, προσδιω-

ρισμένας προθεσμίας (ἄρθ. 163 τῆς ποιν. δικονομίας) προσθέτονται ἀναλόγως μετὰ τὸ ἀπόστημα νέαι ἡμέραι, καὶ β. ὅτι κανεὶς δὲν ἐνέχεται ὅταν παραλείψῃ νὰ πράξῃ τι δι' ἀνωτέραν βίαν, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παρεβίασεν αὐτοῦ τοὺς κανόνας, μολοντί τῷ καθυπεβλήθησαν ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα 4. Ὅτι ἐνῶ εἶναι σωτήριος ἀρχὴ τῆς νομοθεσίας μας (ἄρθρον 1 τοῦ ποιν. νόμου) ὅτι δὲν δύναται τις νὰ καταδιωχθῇ διὰ πράξιν μὴ προβλεπομένην ἀπὸ τὸν νόμον, τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελοδικῶν καταδιώξεν τὸν Ἰωάννην Λάζου διὰ πράξιν, ἣτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐγκλημα, κατὰ τὸ ἐγκληματικὸν ἀπάνθισμα, τὸ ἰσχύον καθ' ὃν καιρὸν ἐπρόχθη ἢ καταδιοκομένη πράξις.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 260 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. οἱ κατηγορούμενοι, εἴτε παρευρεθέντες εἰς τὴν συζήτησιν εἴτε μὴ, ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελοδικῶν, ἐκ δὲ τούτου ἔπεται ὅτι πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὰ πρὸς χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τούτου ἀναγκαῖα μέσα, ταῦτα δὲ δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν, εἰμὴ μόνον, ἐὰν ἡ κοινοποίησις τῶν βουλευμάτων γίνῃ, εἴτε πρὸς αὐτοὺς προσωπικῶς, εἴτε πρὸς τοὺς ἀντικλήτους αὐτῶν, καὶ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία λογισθῇ ὄχι ἀπὸ τῆς συντάξεως τῶν βουλευμάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν εἰς τοὺς κατηγορουμένους, παρατεινομένης τῆς προθεσμίας, ὅσκις οἱ κατηγορούμενοι κατοικοῦσιν εἰς ἄλλον τόπον, παρὰ τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, κατὰ λόγον τῆς ἀπουσίας, ἄλλως ἤθελε εἶσθαι ἀδύνατος ἡ χρῆσις τοῦ τῆς ἀνακοπῆς δικαιώματος. Τοῦτο δὲ γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τὸ 27 ἄρθρον τῆς ποιν. δικον. κατὰ τὸ ὅποιον, οἱ μὲν κατοικοῦντες εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου ἰδιῶται κατήγοροι καὶ ἐνάγοντες ὑποχρεοῦνται νὰ διορίζωσιν αὐτοὶ ἀντίκλητον, οἱ δὲ κατηγορούμενοι δὲν εἶναι πρὸς τοῦτο ὑπόχροιοι. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀποβρίψαν τὴν γενομένην ἀνακοπὴν ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον, κατοικοῦντα μακρὰν τῆς καθέδρας τοῦ ἐκδύσαντος τὸ βούλευμα δικαστηρίου, ὡς μὴ γενομένην ἐντὸς 24 ὥρων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιδόσεως τοῦ βουλεύματος καὶ νὰ ἀναλογίσῃ τὴν προθεσμίαν κατὰ τὴν ἀπόστασιν, παρεβίασε τὰς περὶ προθεσμίων διατάξεις τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναίρεῖ τὸ ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 177 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, παρέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν διὰ νὰ δικάζῃ τὴν περὶ ἀνακοπῆς αἴτησιν, ἀποφασίζε τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς

βάρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν 100 δραχ. νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἀναιρεθέντος βουλευμάτος καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιωῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Φεβρουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαρτίου 1837.

(Ἀπόφ. πολ. 88). (Ἀριθ. πρωτοκ. 115).

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκρόδλλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν πρόεδρον Κ. Χ. Κλονάρην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελᾶ καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 8 τοῦ ἐναεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἰωάννου Κεραμιδοπούλου κατοικοῦ Π. Πατρῶν ἀναιρεσεῖοντες καὶ τοῦ Νικηφόρου Νεζερίτου ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Νικηφόρος Νεζερίτης ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν τὸν Ἰω. Κεραμιδόπουλον ἀπαιτῶν τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους του, συνισταμένου ἐκ ταλλήρων 339 γροσίων καὶ παρ. 29, καὶ τοῦ τόκου αὐτῶν. Ὁ ἐναγόμενος ἐπρότεινεν ἔνστασιν ὅτι ἐπλήρωσε τὸ ζητούμενον χρέος, τὸ δὲ δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 518 ἀποφάσεώς του ὑποχρέωσε τὸν Κεραμιδόπουλον εἰς τὴν πληρωμὴν. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Κεραμιδόπουλος ἔκαμεν ἔφεςιν εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 104 ἀποφάσεώς του, ἐπεκύρωσε τὴν ἄνω ρηθείαν τοῦ πρωτοδικείου, ἐπιβαλὸν ἐν ταυτῷ ὅρκον εἰς τὸν Νεζερίτην, ὅτι δὲν ἔλαβεν γρ. 3700, τὰ ὁποῖα ὁ ἐναγόμενος διῆσχυρίζεται ὅτι ἐπλήρωσε. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Ι. Κεραμιδόπουλος τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους: 1. ὅτι διὰ τῆς ἐρμηνείας τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1830 ἐγγράφου ἐντολῆς τοῦ Κεραμιδοπούλου παρεβιάσθησαν κανόνες τοῦ δικαίου, καὶ 2 ὅτι ἐγένεν ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ 24 ἄρθ. τοῦ 3 βιβλ. τίτλ. 5 τοῦ Ἀρμενοπούλου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα, συνήγορον τοῦ ἀναιρεσεῖοντος παρόντος, προσθέσαντα ὡς λόγον ἀναιρέσεως καὶ τὴν κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου διὰ τὴν μὴ παρουσίαν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ γραμματέως.

Ἀκούσαν καὶ τὸν δικηγόρον Ἰωάννην Κόνιαρην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπόντος, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 736 ἄρθρον τῆς πολ. δικονομίας «διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις πέντε δικαστῶν καὶ ἡ παρουσία τοῦ εἰσαγγελέως καὶ γραμματέως» καὶ κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ 122 ἄρθρου τῆς αὐτῆς δικονομίας, οὐσιώδεις, μέρος πάσης ἀποφάσεως εἶναι τὰ ὄνόματα τῶν παρόντων δικαστῶν καὶ τοῦ εἰσαγγελέως καὶ γραμματέως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπὸ 10 Μαΐου 1836 ὑπ' ἀρ. 104 ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν δὲν περιέχει τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως, καθὼς διατάττει ὁ νόμος, μὴδὲ ἐξάγεται ἄλλως, ἢ ἀπὸ τὸν νόμον ἀπαιτούμενην παρουσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεως, ἐπομένως παρεβιάσθησαν αἱ ρηθεῖσαι οὐσιώδεις διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρεῖ τὴν ἀπὸ 10 Μαΐου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 104 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσιβλήτον Νικηφόρον Νεζερίτην εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης, καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου του καὶ διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσεῖοντα τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν διακοσίων δραχμῶν, νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείτης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιωῶν δαπάνῃ τοῦ ἡττηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Φεβρουαρίου 1837.